Ч. 137 Второк 20 червня (3 липня) 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові і агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Вінчанє архикнязя Франца Фердинанда. — Війна в Хінї.)

В райхштадскім замку відбуло ся вчера перед полуднем дуже торжественно вінчанє архикнязя Франца Фердинанда з ґр. Софією Хотек, котру окремим, відручним письмом, іменував Монарх княжною Гогенберґ. Присутні були лиш члени найблизшої родини. О годині $10^1/_2$ перед полуднем удала ся весільна дружина до каплиці. В першій парі ішов архикнязь Франц Фердинад з своєю матерю архикняжною Мариєю Тересою, в другій сестри архикнязя: архикняжни Анунцията і Єлисавета. Відтак ступала ґр. Хотек в білій атласовій сукни; по єї правій стороні ішов єї вуйко, сьвідок вінчальний кн. Левенштайн, а по лівій голова родини Хотеків, ґр. Кароль Хотек; з черги поступали найблизші свояки молодої, а по них гофмайстер архикнязя бар. Ностіц. При кінци походу ішли дами двірскі і гофмайстер архикнягинї Мариї Тереси, ґр. Кавріяні. Вінчанє довершив декан райхштадский Кікіш. В хорошій промові піднїс декан вагу хвилї, в котрій збули ся найгорячійші бажаня достойної пари. Відтак обоє новоженцї повторили сильним голосом слова присяги і обміняли ся обручками. По вінчаню вислухала молода пара тихої служби Божої. О годині $11^1/_2$ в полудне відбуло ся сьнїданє, в котрім взяли участь всї гостї, а мати архикнязя піднесла тоаст в честь новоженцїв, котрий три рази повторили присутні. Музика войскова відограла потім австрийский гимн. По сьнїданю відїхала молода пара на довший побут до замку Конопішт в Чехії.

Що стало ся з европейскими послами, доси не знати. Після вістий з послїдних днїв ті посли виїхали з Пекіну і знаходять ся в таборі Сеймура. Тепер знов доносять, що посли знаходять ся ще в Пекінї. Американьский адмірал Кампф доносить з Чіфу, що експедиция під командою Сеймура вже станула в Тієнтсінї з 200 недужими і раненими. Послів коло него нема, анї вісти про них. Віцекороль Нанкіна телеґрафував до заступника англійского консуля в Шанґаю, що одержав цїсарский рескрипт того змісту, що заграничні посли в Пекінї тїшать ся тревалою опікою хіньского правительства. — Köln. Ztg. оголошує телеграму з Лондона, що після вістий, які надійшли з Шанґаю, кн. Туан проклямував в новій столици Шансі свого сина цїсарем і що наміряє задержати европейских послів, аби в той спосіб узискати згоду держав. В Шанґаю панує правдива анархія. Кореспондент Berliner Tagblatt-у уважає за можливу річ, що хіньска цїсарева внесе урядово просьбу до Петербурга о поміч против ворохобників. Она мусїла вже прийти до переконаня, що вигнанє чужинцїв є неможливе. — Новий кореаньский посол у Відни в розмові з одним дипльоматом запевнив, що вісти про ворожі християнам рухи в Кореї неправдиві. Хоч він давно вже виїхав з вітчини, може запевнити, що між кореаньским народом така тенденция не істнує. — До Berliner Tagblatt-у доносять деякі подробицї про воєнні приготовленя в Росиї. Міністер війни мав за дозволом царя зарядити мобілізацию війск амурского округа. Змобілізовані войска складають ся з 44.000 піхоти, 16.000 кінноти і 2.600 артилериї з 220 арматами. Кіннота буде збільшена ще 6 до 8 тисячами козаків. Разом з військом, котре стоїть в Хінї і Манджуриї змобілізовано 90.000 людий, що доказує, що Росия хоче обняти в Хінї провідну ролю.

Новинки.

Львів дня 2-го липня 1900.

— Маневри цїсарскі в Галичинї. Архикн. Франц Фердинанд прибуде до Ясла дня 5 вересня і замешкає в будинку староства. Цїсар прибуде до Ясла дня 7 вересня. Всякі торжественні приняття і овациї в честь Цїсаря виключені, а подорож Цїсаря буде мати виключно войсковий характер. Тільки в Кракові, де Цїсар в переїздї задержить ся короткий час, повитають его представителї властий.

— Засїданє комітету женьского інститутy відбуде ся в пятницю дня 6 червня, — а засїданє видїлу руского товариства педаґоґічного відбуде ся того самого дня о годинї 6-ій де звичайно.

— Видїл „Руской Бурси“ в Бережанах має честь повідомити Вп. Членів, що Збори Загальні

---

85)

Передрук заборонений.

ДОНЬКА КОРОЛЯ ЄГИПЕТСКОГО.

Історична повість Юрия Еберса

(Авторизований переклад з шіснайцятого німецкого виданя.)

Переклав Кирило Вербин.

(Дальше). *)

Божевільність Камбізеса прибрала тимчасом новий вид. Коли єму неудало ся вернути давний вид Бартії, котрий, як то єму здавало ся, перекинув ся в лук, то его дразливість стала так велика, що кожде слово, кождий погляд, котрий єму не сподобав ся, робив его біснуватим.

Вірний его напоминач, Крезус, не відступав від него і тепер, хоч король кілька разів віддав був его трабантам на страченє. Тоті однакож знали свого пана і мали розум, та не робили старикови нічого, знаючи, що не будуть за то карані, бо король на другий день або відкликував свій приказ, або дуже его каяв ся. Лиш раз мусїли нещасливі нагайники страшно відпокутовати за свою зглядність, бо хоч Камбізес і рад був з того, що Крезусови не стало ся нічого, то все-таки велів тих, що уратували єму житє, покарати смертию за непослух.

Нам опротивно розповідати тут про многі инші черти варварскої лютости, якої божевільний король мав був в тім часї допустити ся; а вже-таки згадаємо про деякі, котрі уважаємо за особливо характеристичними.

Коли він одного дня сидів при пирі, спитав він, добре вже собі підпивши, Прексаспеса, що говорять о нім Перзи. Посол, котрого совість гризла, і він хотїв успокоїти єї благородними, але в своїм родї небезпечними дїлами не пропускав ніякої нагоди, яка лиш єму насувала ся, щоби впливати благодійно на нещасливого, відповів, що они хвалять его під кождим взглядом, але кажуть, що він забогато вина уживає.

По сих словах, сказаних трохи жартом, божевільний кинув ся і крикнув: То Перзи гадають, що вино менї розум відбирає? Тепер покажу, що они самі стратили розум і не уміють осудити! — Обідявши то зробити, натягнув лук і мірив через хвильку, а відтак пустив стрілою простісенько в груди найстаршого Прексаспесового сина, котрий, яко чашник, стояв в глубинї сьвітлицї, чекаючи приказів свого володїтеля. Стріла влучила его в само серце. Божевільний тиран урадував ся тим дуже, і сказав: Тепер видиш, Прексаспесе, що не я, але Перзи стратили розум. Хтож міг би так нехибно поцїлити як я?

Прексаспес станув як та скаменїла на

*) Нотки до попереднего фейлетона: [5]) Вже попереду було кілька разів сказано, що Перзи цінили дуже високо правдолюбивість. Нинї має бути в Перзиї зовсїм не так. Після Бруґша, нема нігде в сьвітї безвстиднійших брехунів, як в нинїшній Перзиї. Геродот, говорячи про Перзів з пятого столїтя (перед Хр.), каже: „Брехати і робити довги, уважають они за найбільшу ганьбу“. В сьвятих книгах Перзів називає ся в многих місцях брехню одним із найбільших гріхів. На то, що правда, каже Бруґш, що брехливий нарід потребував очевидно таких законів.— [6]) Чи Апіс мусїв мати на чолї білий трикутник, чи чотирокутник, годї докладно знати; памятники промавляють за трикутником. Після Амміяна Марцеліна, мусїв Апіс мати з правого боку півмісяць Страбо каже, що він був чорний, і лиш чоло мав біле, та лїлька малих білих цяток на тїлї. Еліян каже знов, що сьвятий бик мусїв мати 29 знаків. З памятників знає ся, що сьвятий бик не мусїв завсїгди бути однаковий; раз представляють его зовсїм чорного, другий раз знов з білими знаками. Виконані бронзові статуи представляють Аписа з кругом сонця на голові і зі змієм Урсус межи рогами, та з широким нашийником і двома орлами на хребтї, котрих крила сягають аж до передних і задних ніг, а межи орлами єсть дорогоцїнне накривальце. На чолї має він трикутник. — [7]) Геродот розповідає, що меч зісунув ся і зранив Аписа в удо, і від тої рани він погиб. Але ледви чи бик згинув би лиш від самої рани. Геродотові догідно так говорити, бо і король помер опісля від рани в ногу, а Геродот любить показувати, як то зараз за гріх приходить і кара: згибло сьвяте зьвіря від рани в ногу, то погиб і король такою самою смертию за кару.

відбудуть ся дня 14 липня о 12ій годині в комнатах Бурси. — Від Виділу Рускої Бурси в Бережанах.

— **За надужите оружия** ставав сими днями перед судом присяжних в Тернополи скарбовий стражник зі Скали Стан. Ротенберґ. Справа була така: Скарбовий стражник Ротенберґ ранив начальника зелїзничої стациї в Скалї Гошовского баґнетом, а старший стражник Василенко стріляв з револьвера і до Гошовского і до людий, що позбігали ся. З двох обжалованих явив ся на розправі лиш Ротенберґ, бо Василенко отруїв ся, одержавши візване до суду. Прокуратория обжаловувала за тяжке ушкоджене тїла і надужите власти. Переслухані сьвідки, головно товариші обжалованого стражника як і раненого начальника зелїзничої стациї, признають, що цїла пригода тому скоїла ся, що начальник Гошовский появив ся случайно на тім місци, де урадили собі засїдку замасковані пачкарі, щоби побити ненавистного стражника Василенка. На підставі вердикту судиїв присяжних трибунал увільнив обжалованого від вини і кари.

— **Іспит зрілости в І. (польскій) ґімназиї в Перемишли** з 40 учеників публичних зложили: Йос. Аксер, Стан. Батицкий (з відзн.), Казим. Бляер, Сев. Боднар, Фр. Боярский, Ів. Черлюнчакевич, Йос. Ґросфельд, Хаім Гамершмід, Йос. Леховский (з відзн.), Маєр Левенталь, Алекс. Малmяркевич, Ем. Манастирский, Мих. Мазуркевич (з відзн.), Тад. Моссочи, Ів. Мілер, Пінкас Пехелес, Казим. Пайонк, Казим. Петиняк (з відзн.), Лев Плескач (з відзн.), Володим. Подлуский, Стеф. Прачиньский, Володим. Провиньский (з відзн.), Маєр Шехтер, Авр. Шнебавм, Ліпа Шор, Фр. Серженга, Ник. Сікора. Ад. Скаржиньский, Алекс. Сплавский (з відзн.), Мар. Штампфль, Ем. Стопнор (з відзн.), Стан. Шимусїк, Алекс. Ульм, Волод. Видух і Йос. Мізес (приватист).

— **Правдива причина війни з Хіною.** Одна часопись подає таку причину, ізза котрої пішла війна межи Хінцями а Европейцами: Сполученим великим державам европейским удало ся удержати в тайні правдиву причину війни з Хіною. А причина ось яка: Хіньска цїсарева читала справозданя з процесу берлиньского чарівника і убийника Єнїке і она задумала взяти в посесию один німецкий порт, щоби звідси ширити цивілїзацию і людяність по Европі, котра жие ще в середновічних пересудах. Але Европа не хоче просьвіти і з того пішла війна.

— **Замотане споріднене.** История, яку тут зараз розкажемо, то не якась американьска байка, але чиста правда, — так бодай кажуть німецкі ґазети — хоч одна еї часть діє ся в Америцї. Отже жив собі над красним Реном якийсь Фридрих Шрам, і той перед осьми роками пізнав ся в місті Каппель над Реном з красною і досить богатою дівчиною. Та не довго тїшив ся щастем в подружю, бо молода жінка вернула незадовго назад до своєї матери і подала о розвід. Шрам тимчасом вишукав собі иншу, богату вдовицю, паню Ліну Кістер, котра мала троє майже вже дорослих дїтий, сина Івана і доньки Августу та Ґрету. Зараз по весїлю перенесли ся всї до Чікаґо, лиш син, взглядно пасерб, остав ся в Німеччинї. Але пани Шрамовій ч. 2, чи не послужив воздух в Чікаґо, чи що, досить, що як поклала ся, так вже більше й не встала, але перед тим ще записала весь свій маєток дїтем, а чоловік лишив ся без нїчого. Але Шрам умів порадити собі і оженив ся зі своєю пасербицею Авґустою. Та здає ся, що і тїй щось несподобало ся в супружестві, бо она втекла від мужа і вітчима з якимсь молодим коханком. Шрам не довго роздумував, лиш засватав другу, молодшу пасербицю; тота згодила ся. і незадовго стала наслїдницею своєї матери і сестри. — Але тепер приходить вже замотане: Пасерб пізнав ся в Німеччинї з першою жінкою свого вітчима і заручив ся з нею. Якось недавно тому приїхав він до Чікаґо, щоби відобрати від вітчима і шурина відобрати маєток по матери. Але молодий мужчина не мав серця тягати перед суд чоловіка, з котрого жінкою він хотів женити ся, а котрий мужем его матери а до того ще й шурином. Та й Шрам так само не хотів виступати против пасерба, котрий був нареченим его першої жінки, сином другої а братом третої жінки. Отже пішли до адвоката, специялїста в справах спадкових. Той казав собі все розповісти і здаєсь зрозумів добре справу. Але коли єму сказали, що Іван Кістер хоче женити ся з жінкою свого вітчима, а она через то стане зовицею свого мужа, з котрим розвела ся, то єму так в голові покрутило ся, що він просто з розуму зійшов, жадав щоби єму дати сонце і наконець треба єго було відставити до шпиталю. Та й друга проба, щоби їх хтось помирив приватно, не удала ся. Адвокат вислухав чемно і з повним зрозумінем цїлої справи, був зовсім спокійний коли єму сказали, що будуча жінка Шрама єсть донькою другої, а сестрою третої жінки того многоженного. Усьміхав ся також, коли учув, що наречена молодого мужчини буде першого свого мужа назвивати вітчимом свого чоловіка. Але его сьміх став як би якийсь несамовитий і скаменїлий, коли єму сказали, що утїкша жінка буде жалувати ся на свого мужа і вітчима перед жінкою свого брата а першою жінкою еї мужа. Він встав з великим трудом із свого місця і вишкіривши зуби як той, у котрого не всї дома, сказав: Ага, тепер вже розумію, ви хочете оженити ся з бабою чорта і станете свояками сіямских близьнят. Відтак засьміяв ся і запав знову в тяжку задуму. — Перепуджені тим нещастем якого наробили, вийшли оба з комнати і згодили ся не тикаючи вже правної справи подїлити ся майном так, що Шрам дістав дві а пасерб одну третину. Кістер вернув знову до Каппель та привіз своїй нареченій поздоровленя від вітчима, що був давнійше еї чоловіком; з сестрою не попращав ся, бо видїв в ній вже свою будучу тещу.

— **І таке буває на сьвітї.** Дня 28 червня відбувала ся перед віденьским судом цивільним розправа о спадщину межи панною Каролю Шміц що продавала шампан в реставрациї і домі забави Ронахера а купцем Францом Берлїяком. Син того купця відобрав собі в лютім жите написавши до батька пращальний лист, в котрім так каже: „Найдорожший Тату! Прошу тебе віддай тоті гроші, котрі вже на мене записані тїй дївчинї, котру я завсїгди лиш одну одиноку любив і ще шалено люблю, яко спадщину по менї“. Підчас коли трибунал нараджував ся над вироком відбувала ся в сали розправ така бурлива сцена: Суд завізвав був панну Шміц, щоби она особисто явила ся до розправи, отже она, високого росту бльондина, убрана елеґантно і за вельоном, ставила ся. Ледви що трибунал вийшов до салї нарад, коли п. Берлїяк приступив до дівчини і з гнівом сказав їй до очий, що она причиною смерти его сина. На то відозвав ся якийсь старий панок із публики, котрий пильно слїдив за ходом цїлої розправи: Та й мого сина має она на совісти! Та й мого сина загнала она в смерть! Єї би до кримiналу! — На то п. Берлїяк: І та особа має ще відвагу позивати мене перед суд! — А старий панок додав: Та ще й третий через ню застрі-

---

Сипільосї Нїоба [1]) і блїдий, та непорушливо дивив ся на то страшне видовище. Єго рабска душа гнула ся перед всемогучостию короля і не заставила его вхопити в руку ніж мести. Противно, коли божевільний повторив ще раз своє питане, сказав він, кладучи руку на серце: Ніякий бог не поцїлив би лїпше! [2]).

В кілька неділь опісля поїхав король до Саіс. Коли там показали єму комнати колишньої его милої, віджила в его души давно призабута згадка на ню з новою силою, а его заморочена память пригадала єму, що Амазіс обманув і его і еї. Не здаючи собі справи з поодиноких обставин став він клясти помершому і бісячись казав завести ся до сьвятинї Неіти, де спочивала его мумія. Там витягнув він зазабальзамоване тїло короля із саркофаґу, велїв его бити різками, колоти шпильками, виривати волосе, мучити і зневажати всїлякими способами і наконець спалити не зважаючи на закон віри Перзів, котрий занечищене чистото огню трупом уважав за гріх смертельний. На таку саму судьбу засудив він і мумію першої жінки Амазіса, котра спочивала в саркофаґу в Тебах, звідки була родом [3]).

Вернувши до Мемфіс відважив ся побити власними руками свою жінку і сестру Атосу.

А то так було: Одного дня велїв він устроїти воєнну забаву, підчас котрої між иншим мав пес бороти ся з молодим львом. Коли лев поборов свого противника, урвав ся другий пес, брат тамтого з ланцуха, кинув ся на льва і загриз его при помочи тамтого покалїченого. То зробило королеви велику приятність, але Касандана і Атоса, котрі на приказ короля мусїли дивити ся на то видовище, зачали голосно плакати.

Здивований тиран спитав їх, чого они плачуть, а палка Атоса відповіла, що відважне жите, котре за свого брата важило житем, пригадало їм Бартю, котрий убитий, она не хоче сказати ким, ще доси не пімщений.

Той докір розбудив в бісноватім дрімаючі муки совісти так дуже, що він занадто сьмілу женщину став бити кулаками, ба, може таки був би еї забив, як би его мати не була заслонила еї собою і сама не наставилась на его кулаки.

Вид і голос матери, шанованої як сьвята, змогли спинити его скаженість; але еї очи, що з цїлою силою подивили ся на него, були так повні палющого гніву і так глубокої погорди, що він не міг вже того забути і в нїм зродив ся новий дур, а то, що очи женщин строять его. Кілько разів він від сеї пори побачив яку женщину, то зараз налякав ся і ховав ся поза тих, що були коло него аж наконець приказав, щоби вивезти всї женщини не виймаючи і его матери, з мемфіского замку до Екбатани. Араспес і Ґиґес одержали приказ, щоби відвели їх до Перзиї.

* * *

Похід королївских женщин, що вибрав ся в дорогу, приїхав був до Саіс і станув там в палатї фараонів. Крезус відводив виїзджаючих аж до сего міста.

Касандана в послїдних роках була дуже змінила ся. Глубокі від гризоти і страданя зморщки вкрили були еї колись так красне лице, але біль все-таки не міг зігнути еї високої стати.

Але Атоса, дочка старушки, мимо неодної гризоти, стала ще красшою як перед тим. З пустотливої дївчини зробила ся вповні розвинена, самосьвідома женщина. Вага житя і три сумні роки, які перебула при своїм бісноватім мужу і браті научили еї знаменито терпеливости, але не могли відвернути еї від першої любови еї серця. Дружба Сафони мусїла їй подекуди ставати за страту Дарія.

З молодої Грекинї стала по тім, як десь пропав еї муж, як би не тота сама. Рожева краска еї лиця і еї любенький усьміх щезли десь були вже давно. Чудово красна мимо своєї блїдоти, і спущених в долину рісниць та вівялої постави, подобала на ту Аріядну, що ждала на маючого вернути Тезея. Туга і ожидане виглядали їй з очий, пробивали ся в еї тихім голосї, виднїли ся в умірности еї ходу. Скоро почула якісь кроки, скоро отворились двері або несподївано дав ся почути якийсь мужеский голос, она кинула ся як би перепуджена, встала і надслухувала, щоби опісля завівшись, але все таки не покидаючись надії тужити по давному, думати та роздумувати.

Лиш коли бавила ся зі своєю дитиною, і нею клопотала ся, виглядала знову як давна, бо тогди на еї личку виступав знов румянець,

---

[1]) Нїобе, в грецкій мітольоґії донька Тантальоса а жена тебаньского короля Амфіона, котрому привела на сьвіт значне число дїтий, красних синів і дочок (після того як вірено в Аттиці по семеро). Горда з такого щастя, важила ся она ставити ся на рівнї з Летою, матїрю Аполлона і Артемізою, котра родила лиш по двоє. За то стрітила еї кара: Аполлон і Артеміс поубивали стрілами всї еї дїти таки в еї очах. Закаменїла мати мусїла опісля сидїти на горі Сипільос коло Маґнезиї.

[2]) Ту подїю розповідає Геродот і говорить в сїм місци о бозї, а Сенека розповідаючи ту історию каже просто, що і сам „Аполлон“ не поцїлив би лїпше.

[3]) О тім розповідає Геродот. — Офіцири францускої фреґати „Люксор“, що забирали обеліск з Теб, знайшли в Абдель-Курнах мумію, котру уважано за жену Амазіса, а котра лежала в саркофагу на пів спалена.

лив ся... Трох молодих мужчин в однім році! Їй належить ся шибениця а не спадщина! — Лиш з великим трудом удало ся присутним успокоїти роз'ярених батьків. Тимчасом трибунал рішив в користь панни Шміц і видав вирок, що она має зовсім ясне і повне право до спадщини по сині п. Берліяка.

Телеґрами.

Відень 2 липня. На питане японьского правительства до держав, як глядять на ситуацию в Хінї, надійшли вже відповіди, з котрих виходить, що держави не хотять признати, немов би вели війну з хіньскою державою.

Шанґай 2 липня. В хвили, коли німецкий посол ішов до цунліямену, напала на него товпа і так страшно его побила, що коли его принесено до цунліямену, він вскорі помер.

Льондон 2 липня. Урядово доносять, що водна комунікация між Таку а Тієнтсіном відбуває ся без перешкоди. Доси привезено до Хіни загалом 520 офіцирів і 13.500 вояків, дальше 53 армат і 35 мітрайлєз.

Рим 2 липня. Командант італїяньского корабля в Таку доносить, що в Пекінї спалено всі будинки европейских посольств з виїмком анґлїйского, француского і німецкого. Посли схоронили ся до посольства анґлїйского.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро-угорско-росийский рух граничний. З днем 1 липня 1900 входить в житє додаток I. до тариф для перевозу поодиноких артикулів поміж австрийскими і угорскими стациями з одної а Росиєю з другої сторони.

Австрийско - румуньский рух особовий. З днем 1 серпня 1900 увійде в житє нова тарифа для повисшого руху, а рівночасно утратить свою стійність дотеперішня тарифа з 1 червня 1897.

„Ґазета львівска" оголошує на доставу товченого і пересіяного жвіру, потрібного для ц. к. Дирекциї зелїзниць держ. у Львові на р. 1900. Оферти зладжені на приписаних формулярях має ся внести найпізнїйше дня 20 липня с. р. до 12 години в полудне до висше названої ц. к. Дирекциї. Близші услівя сеї доставп подані в „Ґазеті львівскій" а можуть бути переглянені в III. бюрі ц. к. Дирекциї зел. держ. у Львові.

Надіслане.

„Зложене Христа до гробу"

олійний образ 2 м. 80 цм. високий і 1 м. 50 цм. широкий, що надає ся дуже добре як напрестольний образ есть на продаж за 600 Кор. в „Товаристві штук красних" у Львові.

— „**Краєвий Союз кредитовий**" видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цінах:

1. Книга довжників . . .	аркуш по	5 сот.
2. Замкнення місячні . . .	„ „	5 „
3. Інвентар довжників .	„ „	5 „
4. „ вкладників .	„ „	5 „
5. „ уділів	„ „	5 „
6. Книга головна	„ „	5 „
7. „ ліквідацийна .	„ „	5 „
8. „ вкладок щадничих	„ „	6 „
9. „ уділів членьских	„ „	5 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім" у Львові, Ринок ч. 10, I. поверх.

очи їй сьвітили ся і цілою душею жила ніби знову живою теперішностию замість минувшостию або будучностию.

Дитинка була для неї всім. В ній жив для неї Барт'я і дальше; на дитину могла она перелити всю обильність любови свого серця без найменшої кривди для пропавшого; з дитиною дарувало їх божество ту ціль житя, ту звязь, котра сполучала єї знову зі сьвітом, котрого цінна часть ніби пропала була для неї з хвилею, від коли єї чоловік десь був пропав. То правда, що иноді, коли глянула на синї оченята донечки, що так подібні були до очий єї батька, подумала собі: Чому то не хлопець? Той ставав би з кождим днем подібнїйшим до него і наконець станув би передо мною як другий Барт'я, коли би то взагалї могло бути!

Але такі гадки виступали у неї бувало лиш на хвильку і кінчили ся тим, що она тулила дївчатко з подвійною ніжностию до серця та називала себе невдячною і нерозумною.

Одного дня відозвала ся була Атоса так само: О, чому то Парміс не хлопцем! Той би був подібнїйшим до свого батька і панував би в Перзиї як другий Кирос! — Сафона потакнула приятельцї усьміхнувшись жалістно та обцїлувала дитинку; а Касандана сказала на то: Треба, щоби ти й в тім виділа ласку богів, що дали тобі донечку. Бо як би Парміс була хлопцем, то забрали би тобі дитину, скоро би она переступила шестий рік житя, щоби виховувала ся разом з синами других Ахеменїдів, а так буде дївчина ще довгий час належати до тебе.

Сафоною аж кинуло на саму гадку, що она би мусїла колись розставати ся з донечкою, притулила біляву головочку з цїлої сили до своєї груди і вже більше не робила ніякої догани свому найбільшому скарбови.

Зраненому серцю молодої вдовицї добре було з дружбою Атоси. З нею могла нераз і не мало наговорити ся про Барт'ю і була певна того, що она буде охотно і щиро єї слухати. Тажеж Атоса любила дуже пропавшого брата. Але навіть і чужий був би слухав охотно, як Сафо розповідала — бо єї бесїда набирала иноді високого як рідко полету і здавало ся, що она стає ся богом благословенною поеткою, коли згадки з рожевого часу свого щастя убирала в слова. А коли ще й взяла ся грати і тужливі пісні лєсбійского лебедя, в котрих знаходила знову свої найпитоменнїйші чувства, висьпівувати, чистим чудесно жалібним голосочком, тоді здавало ся їй, що она стоїть з своїм милим тихої ночи під пахучим ясміном і переносить ся з дійстности в чародійний край уяви забувала на невеселу теперішність. І за кождий раз, коли перестала грати, щоби відотхнувши покинути царство мрій, обтирала собі Касандана сльози з очий хоч і не розуміла грецкої мови, а Атоса хилила ся над нею, щоби поцїлувати єї в чоло.

Так минули три довгі роки, в котрих лиш рідко виділа свою бабуню; бож преці на приказ короля тай ізза Парміси не вільно їй було нїколи виходити в дому женщин без супроводу Касандани або евнухів та їх призволеня.

Тепер Кревус, котрий все ще як і давнїйше любив єї як свою доньку, завізвав Родопісу до Саіс. Годї було їхати Сафонї в далеку чужину не попращавшись з своєю найдорожшою приятелькою, а Касандана як і старенький Лідиєць розуміли вповні бажане єї серця. Вдовиця по Киросї наслухала ся крім того так богато про благородну бабуню своєї невістки, що й она бажала єї пізнати і коли Сафо по щирім повитаню натїшила ся вже нею, казала єї до себе попросити.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1-го мая 1900, після середно-европ. год.

посп. відходить	особ. відходить	Зі Львова — День
	6·25	До Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·35	„ Іцкан, Букарешту, Радівців
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	9·35	„ Іцкан, Сопова, Берґомету
	9·53	„ Підволочиск з Підзамча
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·45		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$.
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$.
	3·20	„ Зимноводи від $^{13}/_{5}$ до $^{16}/_{9}$.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·50		До Кракова, Відня, Берлина
2·30		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	4·10	„ Кракова, Хирова, Коросна
	7·48	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·30	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від $^{15}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	6·13	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6·50	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·12	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·40	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	10·50	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·00	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп. приходить	особ. приходить	До Львова — День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{10}/_{9}$.
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·05	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·15	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·15	„ „ „ Підзамче
	5·40	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·45	„ Кракова
5·55		„ Чернівців
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.2[illegible]	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ і від $^{16}/_{9}$ до $^{30}/_{9}$ що дня, а від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$ в неділю і сьвята
	7·24	„ Брухович від $^{7}/_{5}$ до $^{30}/_{6}$ і від $^{16}/_{8}$ до $^{10}/_{9}$.
	8·50	„ Брухович від $^{1}/_{7}$ до $^{15}/_{9}$ що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·28	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{15}/_{9}$.
	9·45	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	10·00	„ Іцкан, Ковови. Підвисокого
	10·12	„ Підволочиск, Бродів. Копичинець
	10·30	„ „ на гол. дворець
	10·15	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-о години вечером до 5-ої години 59 мінут рано
Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних пр[и] ул. Красицких ч. 5

За редакцию відповідає: Адам Кроховецкий

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Внучок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42 ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевиює їй практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань улішшень і реформ, якими визначують ся більше менше всї проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дїйстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібранім дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким зобовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дїйстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тїни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусї і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділї белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної*, *Віктора Гомулицкого*, *Володислава Ст. Рей монта*, *Севера (Ігн. Мацїйовского)*, *Володислава Уминьского* і многих инших.

В відділї поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского*, *Миріяма*, *Лянгого*, *Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слїдуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих лїтах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:	
Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичинї з почтовою пересилкою;	
Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ приймає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).